

W POSZUKIWANIU KORZENI

Na przełomie maja i czerwca przebywał na leczeniu w Ciechocinku Piotr Dembicki, który postanowił wykorzystać pobyt w naszym mieście, by odnaleźć ślady swojego ojca, który się tutaj urodził. Okazało się, że w kurorcie jest ulica **Ignacego Dembickiego**, dziadka kuracjusza z Warszawy. Piotr Dembicki niewiele wie o swojej rodzinie po mieczu, bowiem urodził się, kiedy jego ojciec był już starszym człowiekiem. Postanowił poszukać śladów rodziny w księgach parafialnych w Raciążku. W raptularzu z lat 1901 - 1902 odnalazł akt urodzenia swojego ojca, któremu na chrzcie dano imiona Zygmunt Stanisław. Rodzicami chrzestnymi byli: Marian Raczyński (Dyrektor Zakładu Wód Mineralnych w Ciechocinku) z Władysławą Raczyńską oraz Eugeniusz Drawdzik ze Stanisławą Raczyńską. Sakramentu udzielił 17 (30) czerwca 1901 r. ksiądz kapelan. Rodzicami dziecka byli: Maria z Rossowieckich i Ignacy Adam Dembicki, lekarz, którego nazwiskiem nazwano po II wojnie światowej (w latach 60.?) jedną z ciechocińskich ulic. Piotr Dembicki poprosił mnie o pomoc w odnalezieniu informacji o swoim dziadku. Myślę, że tym artykułem przybliżę postać lekarza zasłużonego dla Ciechocinka.

Kim był Ignacy Dembicki, można ustalić, sięgając do różnych opracowań o Ciechocinku. Urodził się we Włocławku 24 XII 1870 roku jako syn Ignacego i Julii z Hajkowskich. Dyplom lekarski uzyskał w 1897 r. na Uniwersytecie w Warszawie. Początkowo praktykował w Niezawie. Z uzdrowiskiem był związany przez kilkadziesiąt lat jako lekarz zakładowy. Choć z czasem zamieszkał w Warszawie (w latach 1915 -1932 był lekarzem sanitarnym Powązek), leczył pacjentów w Ciechocinku w sezonie letnim. Jego specjalnością były choroby wewnętrzne i kobiece. W archiwalnych numerach „Zdroju Ciechocińskiego” można znaleźć informacje, że przyjmował w „Starym Dworku”.

Ignacy Dembicki był człowiekiem bardzo aktywnym. Prowadził pomiary meteorologiczne w uzdrowisku. W 1905 r. wspólnie z Jadwigą Ignatowską zainicjował powstanie **Towarzystwa Dobroczynności** w Ciechocinku, którego był pierwszym prezesem. Towarzystwo prowadziło nie tylko działalność charytatywną, bowiem dzięki temu stowarzyszeniu założono ochronkę dla dzieci, prowadzono nauczanie, kursy wieczorowe dla dorosłych. W czasie I wojny światowej w domu Towarzystwa funkcjonowała kuchnia dla biednych. Ignacy Dembicki starał się też razem z Leonardem Lorentowiczem i Robertem Sinołęckim założyć Stowarzyszenie Lekarzy Uzdrowiskowych w Ciechocinku w 1906 r. Był również inicjatorem i kierownikiem **Gospody dla chorych włościan**, która została otwarta w 1911 r. przy ul. Widok. W pierwszym roku z leczenia skorzystało 12 osób ze środowiska wiejskiego. (Opłata wyno-

siła 50 groszy od osoby dziennie, 20% chorych leczyło się bezpłatnie.)

Ignacy Dembicki pełnił wiele funkcji: był m.in. sekretarzem Komisji Zdrojowej, skarbnikiem Chrześcijańskiego Towarzystwa Dobroczynności w Ciechocinku, członkiem Komitetu Budowy Pomnika S. Staszica (odsłoniętego w 1926 r.), członkiem Zarządu Towarzystwa Przyjaciół Ciechocinka. W uznaniu zasług dla rozwoju balneologii został w 1935 r. honorowym członkiem Polskiego Towarzystwa Balneologicznego.

Ignacy Dembicki jest autorem wielu prac naukowych, np. *Czy Ciechocinek posiada walory, aby stać się wielkim zdrojowiskiem?*, *Wody mineralne ciechocińskie w świetle najnowszych badań*, *Parę spostrzeżeń z praktyki zdrojowiskowej w Ciechocinku*. Najciekawsze publikacje to: **Zbiór prac naukowych i literackich o Ciechocinku z 1911 r.** (Jest to bibliografia wszystkich dotychczasowych prac, szkiców i artykułów o naszym uzdrowisku zawierająca 103 pozycje, które autor streścił lub przytoczył w całości, zaś wspomniął 11) oraz *Ciechocinek. Środki lecznicze, sposoby i zakres ich stosowania oraz wskazania* (wydanie II ukazało się w 1925 r.)

Ignacy Dembicki zmarł 29 sierpnia 1942 r. w Warszawie i jest pochowany na Cmentarzu Powązkowskim.

Aldona Nocna

